

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 441/2020
12.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Васић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Београд, Филијала из Прокупља, ради уплате доприноса за ПИО, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1079/19 од 17.10.2019. године, на седници одржаној 12.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1079/19 од 17.10.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1079/19 од 17.10.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1596/17 од 22.01.2018. године и у том делу предмет враћа првостепеном на поновни поступак.

Образложење

Основни суд у Прокупљу, пресудом П 1596/17 од 22.10.2018. године, усвојио је тужбени захтев тужиле, тако што је обавезао тужену да у корист тужиле изврши уплату доприноса за ПИО надлежном фонду ПИО, по стопи која буде важила на дан уплате, за период јун – децембар 2015. године, на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу првом изреке). Одбио је приговор стварне ненадлежности суда (став други изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став трећи изреке).

Виши суд у Прокупљу, пресудом Гж 1079/19 од 17.10.2019. године, одбио је као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврдио пресуду Основног суда у Прокупљу П 1596/17 од 22.10.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка, тужила је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. а у вези члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), оценио да је ревизија тужиле изузетно дозвољена, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у побијаном делу у односу на решење о трошковима парничног поступка, на основу члана 408. а у вези члана 420. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. а у вези члана 420. ЗПП.

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиле, тако што је обавезана тужена да у корист тужиле уплати тражене доприносе. Одлучујући о трошковима парничног поступка, првостепени суд је имао у виду да су доприноси за здравствено и пензијско и инвалидско осигурање садржани у новчаној накнади и да је тужилац исте могао потраживати у поступку у којем је потраживао и новчану накнаду у циљу економичности поступка, због чега је одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Другостепени суд је закључио да је правилна одлука првостепеног суда у погледу трошкова парничног поступка у смислу одредби члана 153. и 154. ЗПП.

Међутим, овакав закључак нижестепених судова се не може прихватити као правилан, због чега су основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, на који разлог овај суд пази и по службеној дужности, на основу члана 408., а у вези члана 420. ЗПП.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП је прописано, да, странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове. Одредбом члана 154. став 1. ЗПП је прописано да, суд ће приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Одредбом члана 156. ЗПП је прописано, да, тужилац ће да накнади туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се не одржава припремно рочиште, онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари.

Тарифним бројевима 13, 14, 15. и 16. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12) је предвиђена награда адвокату према врсти поступка и вредности спора за састављање поднеска, заступање и састављање правних лекова.

Начело економичности поступка није предвиђено као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, посебно као у конкретној ситуацији када је тужила у целисти успела у спору, а разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима поступка у споровима из породичних односа.

Према томе, како због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису потпуно утврдили чињенично стање од утицаја за одлуку о захтеву тужиље за накнаду трошкова поступка, то је овај суд укинуо другостепену и првостепену пресуду у односу на одлуку о трошковима парничног поступка и предмет у том делу вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће ради правилне примене материјалног права, утврдити релевантне чињенице од значаја за одлуку о трошковима поступка, полазећи од наведених одредби Закона о парничном поступку и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и донети нову, правилну и закониту одлуку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404. и 416. става 2. а у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**